

LBRIS

We know
books
Coordonatoare Corint Fiction
ANA ANTONESCU

PIERGIORGIO PULIXI

LIBRĂRIA
LES CHATS NOIRS

Traducere din limba italiană și note de
Cristina Gogianu

CORINT
FICTION

Dacă prin sufrageria aceea ar fi trecut o tornadă, cu siguranță ar fi provocat mai puține daune. Asta gândea Lucia Castangia, în vreme ce scruta câmpul de bătălie în care li se transformase apartamentul. Privi în jur, palidă la față, asemeni unui soldat care a supraviețuit ca prin miracol unei ambuscade din partea dușmanului. Încă sub unda de șoc, fixă cu privirea pardoseala acoperită de chipsuri și popcorn, de parc-ar fi fost fragmente de proiectile, bucățile de tort terciuite pe masă și pe mobilă, jocurile călca-te-n picioare fără milă și ajunse aproape un talmeș-balmeș, dărele de sucuri acidulate care mânjeau pereții ca niște urme de sânge, baloanele care încă agonizau ciopârțite, cutiile cu cadouri disecate cu furie ca să vadă ce anume era înăuntru și nenumăratele cadavre de tartine, mini pateuri și *tramezzini*¹ înghesuite care pe unde. Întocmi lista victimelor din rândurile civililor, care căzuseră complet nevinovate: vase distruse, rame sfărâmate și plante torturate. Un măcel.

¹ Sendviș tipic italian, mai ales de formă triunghiulară, din felii de pâine albă și pufoasă, cu diferite umpluturi, nelipsit din barurile italiene; printre cele mai cunoscute sunt cele venețiene.

Se trânti pe canapea, epuizată și consternată.

— Îmi vine să mor, murmură în cele din urmă către casa pustie după patru ore și jumătate de petrecere cu o armată de copii parcă loviți de streche.

Cu toate că acel comando de foc părăsise tabăra de mai bine de-o jumătate de oră, urechile încă-i mai țiuiau de la țipetele și râsetele barbare. Deschisese larg toate ferestrele ca să alunge mirosul greu de adrenalină și transpirație pe care micuții tăietori de gătlejuri îl răspândiseră încă din prima clipă în care trecuseră pragul ușii, înarmați până-n dinți cu cadouri și spirit războinic. Părinții o șterseseră numaidecât, ca niște oficiali dezertori, lăsând-o la mila trupelor inamice; se întorseseră pe ascuns după aproape cinci ore ca să-i recupereze pe invadatori, pentru ca pe urmă să-și ia din nou tălpășița fără niciun fel de despăgubire pentru crimele de război.

— Niște lași! îi ocărăse Lucia cu jumătate de glas.

O teroriza gândul că trebuia să verifice în ce condiții se găsea baia. Se gândi să-și toarne ceva tare ca să-și facă curaj: whisky sau rom, dacă ciumele alea mici nu prădaseră până și barul.

Ușa se deschise și soțul ei, Nicola, intră din nou, șchio-pătând. Era al patrulea sac plin de gunoi pe care-l ducea jos, în nenorocitul ăla de bloc în care liftul nu funcționa. Locuiau la etajul al șaselea. Mușchii picioarelor îi pulsau de la atâta efort. Schimbară o privire plină de compasiune, de parcă erau doi partizani care văzuseră moartea cu ochii. Bărbatul se ghemui lângă femeie. În privirile lor se putea citi deja tulburarea cauzată de stresul posttraumatic, care-i lovise din plin.

— Și dacă am lăsa totul așa cum e și ne-am ocupa mâine? o tentă Nicola, cu îngăduința oricărui bărbat bântuit de spectrul curățeniilor generale.

— Nici să nu te gândești, dădu ea scurt sentința, pe când își plimba privirea peste apocalipsa în mijlocul căreia se treziseră fără voia lor. Mâine ar fi încă și mai rău... Nu trebuia să te ascult. Dacă am fi închiriat un loc de joacă pe unde, ne-am fi scutit de tot acest calvar.

Lui Nicola i se zbătu ochiul drept. Ca de obicei, soția lui avea dreptate. Soția lui avea dreptate ca întotdeauna.

— Trage aer în piept și adună-ți forțele, reluă Lucia, strângându-i mâna. În cinci minute ne apucăm de curățenie.

Nicola luă în considerare ipoteza unei răzmerițe: ar putea să inventeze că rămăseseră fără țigări – bun esențial în acea situație grea – și că trebuia să refacă urgent rezervele, dar îl mustră conștiința, așa că o lăsă baltă.

— Attila unde este? întrebă.

— În camera lui, cercetează prada de război.

— Măcar l-am făcut fericit, se consolă bărbatul.

Constatarea aceea străpunse trauma de familie și le smulse amândurora un zâmbet.

— Și Hendrix? Pe unde a sfârșit-o? întrebă Nicola îngrijorat, nemaivăzându-l pe Boston terierul lor.

— E încă pe balcon, sărmanul. Lasă-l să intre.

Bărbatul se duse să elibereze cățelușul, pe care-l lăsaseră pe balcon ca să împiedice atacurile micilor barbari asupra lui.

— Și dacă am stropi cu alcool peste tot și-am da foc la casă? propuse Nicola, întorcându-se cu Hendrix în brațe.

Cățelul continua să-și plimbe ochii dintr-o parte într-alta a sufrageriei, confuz de la atâtea dăre mirositoare.

— Crezi că asigurarea ne-ar despăgubi?

— Încetează și împacă-te cu gândul. Dacă ne unim forțele și ne coordonăm bine, ar trebui ca spre miezul nopții să terminăm.

— Miezul nopții?! replică înspăimântat Nicola, în vreme ce mângâia cățelul. Când Lorenzo o să împlinească optsprezece ani, o să-l dau în judecată și o să-i cer daune existențiale pentru toate astea.

— Ești gata să începem?

Nicola era cât pe ce să mai implore câteva minute de armistițiu, când se auzi soneria de la ușă.

— Clasic! Vreun mucos care și-o fi uitat ceva, suspină, lăsând câinele jos. Cine se duce?

— Tu, zise Lucia de neînduplecat.

— La ordinele dumneavoastră, stăpână, se supuse soțul, apucând-o pe coridorul nu prea lung ce ducea la intrare.

Nicola deschise fără să întrebe măcar cine era: voia să rezolve cât mai degrabă chestiunea cu pricina și să se apuce de treabă. Însă în față îi apăru nu un copil și nici măcar vreunul dintre feluriții părinți la care s-ar fi așteptat, ci un bărbat înalt, cu fața acoperită de o cagulă închisă la culoare, care ridică deodată un spray din care îi dădu cu ceva pe față. Înainte să poată slobozi vreun țipăt, imediat cum inhală gazul, Nicola își pierdu cunoștința, sprijinit de necunoscutul care îl așeză pe pardoseală cu delicatețe.

Hendrix veni în goană, alunecând cu lăbuțele pe parchet. Lătră de două ori la vederea străinului care, fără să-și piardă cumpătul, întinse o mână înmănușată și o ținu nemișcată până când Boston terierul se apropie de el, convins că bărbatul nu reprezenta o amenințare.

— Bravo, micuțule! murmură necunoscutul cu capul acoperit, în timp ce mângâia câinele.

— Nicola? Totul în regulă? ajunse la el din sufragerie vocea femeii.

Intrusul închise ușa și, apucându-l de călcâie, trase trupul inconștient câțiva metri înăuntrul apartamentului. Apoi se ascunse și așteptă ca femeia să-și facă apariția.

Așa cum își imaginase, după nici măcar un minut, soția nu mai zăbovi și se duse să verifice de ce soțul nu-i răspundea. Văzându-l întins pe jos, slobozi un strigăt și se aruncă asupra lui încercând să-l zgâlțâie. Absorbită cum era cu totul să-l aducă înapoi în simțiri, nu văzu bărbatul care se ivi din umbră îndreptând sprayul spre ea. Leșină la rândul ei.

Hendrix fixa cele două corpuri nemișcate ale stăpânilor parcă fără să răsuflă.

— Ești cu adevărat un cățel de ispravă! murmură agresorul, dându-i încă o mângâiere.

Dintr-un buzunar scoase o mână de biscuiți pe care i-i întinse drept recompensă.

În vreme ce Hendrix se lăsa cu burta la podea și se apuca să mănânce bucuros, necunoscutul încuie ușa cu cheia și îi târi pe cei doi soți în sufragerie.

2

Primul care s-a trezit a fost copilul. I-au trebuit câteva clipe ca să înțeleagă unde se afla: culcat la pământ, pe podeaua din sufragerie, cu încheieturile și gleznelor strâns legate. Un vâl ca o pâclă părea să-i înceteze vederea, iar în gură simțea un gust ciudat, chimic, care-l acoperea pe cel de fibre vegetale al cârpei care-l împiedica să vorbească. Urechile păreau să-i fie umplute cu vată și sunetele ajungeau la el de la mare depărtare, de parcă se afla scufundat sub apă. Valul de amintiri începu să urce la suprafață, aducându-l în prezent: surprinse imaginea cu ușa de la camera lui care se deschidea; el zâmbea în timp ce flutura unul dintre cadourile abia primite, gata să li-l arate entuziast părinților, însă zâmbetul îi îngheța la vederea străinului care, fulgerător, îl stropea cu ceva în plină față, făcându-l să-și piardă cunoștința.

Lorenzo Vincis tresări odată ce pâcla din privire i se destrămasă și-l zărise pe necunoscut stând în fața lui, cu chipul ascuns de cagula închisă la culoare. Din dreptul acestuia îl scruta o cameră video digitală, așezată pe un trepied. Ochiul de sticlă era îndreptat spre băiețel și familia lui. Beculețul

care pâlâia roșu luminos era semn că aparatul înregistra. Bărbatul strângea în mână un pistol cu țeava lungă, pe care și-l duse la buze, poruncindu-i astfel să păstreze tăcerea. Cu cealaltă mână mângâia căpșorul lui Hendrix, care mormăia bucuros, lăsând dăre de bale pe dalele de gresie. Copilul simți o împunsătură de gelozie la vederea încrederii dintre cei doi. Își înălță ușor capul culcat la pământ și-și privi atent părinții: și ei aveau mâinile legate la spate. Intrusul le pusesese și lor căluș în gură.

Micuțul încercă să-și trezească tatăl, împingându-l c-un picior. Nicola tresări și deschise larg ochii. La vederea armei cu amortizor din mâna necunoscutului, instinctiv, căută să aperse băiețelul cu propriul corp, așezându-se ca un scut între el și criminal. Bucata de cârpă care-l împiedica să vorbească îi sufocă gemetele. Abia în clipa aceea băgă de seamă clepsidra de lemn așezată pe pardoseală la mică distanță.

Atunci când și Lucia își reveni în simțiri și căută să se ghemuiască în jurul trupușorului copilului, necunoscutul deschise gura, adresându-i-se numai bărbatului:

— Știu că ceea ce urmează să-ți cer e foarte greu, Nicola. Dar e nevoie ca tu să-ți păstrezi calmul. Dă-mi răspunsul pe care vreau să-l aud și toate astea se vor sfârși în câteva minute, spuse cu răceală, de parcă repetase replicile acelea de sute de ori în trecut.

Nicola îl scrută pradă confuziei. Se gândise că era vorba de un jaf: în săptămânile precedente tot auzise de mai multe furturi în apartamentele din cartierul lor. Cu toate acestea, suspecta că străinul nu era interesat de averile lor.

„Și atunci de ce anume?” se întrebă cuprins de angoasă.

Camera video continua să îi înregistreze fiecare expresie.

— Peste câteva secunde voi întoarce clepsidra. Din momentul acela vei avea exact un minut ca să iei o hotărâre. Va fi o alegere dificilă, știu prea bine. Dar nu vor fi derogări. Șaizeci de secunde. Este tot timpul pe care-l vei avea. Nici măcar o clipă în plus. Ne-am înțeles?

„Despre ce naiba vorbește?” se întrebă năucit capul familiei.

Lucia îi aruncă o privire disperată.

— Te-am întrebat dacă ai înțeles, repetă agresorul, îndreptând arma către femeie.

Nicola încuviință cu putere.

— Bine... Sunt aici ca să-ți omor soția sau copilul.

Familia Vincis se făcu albă ca varul.

— Ori ea... ori el..., repetă, în timp ce-și muta țeava pistolului de la Lucia la Lorenzo. Ai un minut ca să-mi arăți care dintre cei doi. Odată timpul scurs, îi voi ucide pe amândoi, iar pe tine te voi lăsa în viață. Apoi o să plec și n-ai să mă mai vezi vreodată.

Explica totul cu limpezime și simplitate, aproape ca și cum ar fi dat instrucțiuni pentru o rețetă de bucătărie, și nu ca și când ar fi anunțat o crimă.

— Nu are sens să moară amândoi, nu? Așadar, hotărâște-te. Ea sau el?

„E o glumă”, își spuse Nicola. „Nu se poate să fie altceva.”

Ba chiar zâmbise în fața absurdității acelor cuvinte.

— Nu, nu e nimic de râs, făcu celălalt mâniat. Sunt al dracului de serios. Fă bine și începe să te gândești, că sunt pe punctul s-o întorc.

Lucia și Nicola încercară să se zbată, dar în van. Hendrix, care până în momentul acela îi privise blajin în timp ce,

întins pe pardoseală, rodea un biscuit, își ciuli urechile și îi analiză buimac. Le adulmecase angoasa.

Necunoscutul întoarce clepsidra: era un obiect frumos din lemn, cu un aer străvechi, cu o bază circulară pe care se ridicau trei mici coloane, între care se aflau două sfere de sticlă care conțineau un nisip foarte fin de culoarea purpului. Granulele de nisip începură să se adune într-o grămăjoară în celălalt capăt. Străinul le privea impasibil. Părea să fie dincolo de orice emoție. Lăsase deschis glasvandul care dădea spre balcon. Briza răcoroasă a nopții le făcu pielea ca de găină celor trei membri ai familiei aflate la mila acelui joc crud. O coajă de lună îi privea indiferentă de pe cerul întunecat.

— Te sfătuiesc să te gândești la preferința ta în loc să mă scrutezi cu privirea. Crede-mă, nu e un joc.

Cu o zvâcnire animalică, slobozită din disperare, Nicola se azvârli asupra necunoscutului, care, cu un gest ferm și hotărât, îl împinse înapoi la pământ. Îndreptă gura amortizorului înspre fruntea copilului ca să sufoce în fașă orice altă tentativă de rebeliune. Micuțul închise strâns ochii, terorizat. Lucia slobozi un geamăt, tremurând cu încă și mai mare violență.

— Treizeci de secunde, comunică pe un ton glacial bărbatul. Nu mai risipi prețiosul timp rămas!

Femeia încercă să-i capteze atenția soțului și cu privirea îl imploră să o indice pe ea: orice avea să se întâmple, Lorenzo trebuia să supraviețuiască. Asta strigau ochii ei înecați în lacrimi.

— Patruzeci de secunde.

Bărbatul își plimbă privirea de la soție la copil, apoi și-o țintui asupra intrusului. În pupilele mărite de groază, i se citea o interogație asurzitoare: de ce?